

CAPITOLUL UNU

O DATĂ, DEMULT, ÎNTR-O CASĂ DE PE STRADA Egipt, locuia un iepure care era făcut aproape în întregime din porțelan. Avea brațe de porțelan și picioare de porțelan, labe de porțelan și cap de porțelan, corp de porțelan și nas de porțelan. Brațele și picioarele aveau articulații prinse cu sârmă, astfel încât coatele lui de porțelan și genunchii lui de porțelan se puteau îndoi, oferindu-i multă libertate de mișcare.

Urechile erau făcute din blană adevărată de iepure și-n spatele bucăților de blană erau bucăți de sârmă puternice și flexibile, ceea ce permitea ca urechile să fie aranjate în posturi care să ilustreze stările de spirit ale iepurelui: încrezător, obosit, plictisit la culme. Și coada, de asemenea, era făcută din blană adevărată de iepure și era moale și pufoasă și avea o formă îngrijită.

Pe iepure îl chema Edward Tulane și era înalt. Din vârful urechilor și până în vârful labelor de la picioare măsura aproape un metru; ochii îi erau desenați într-un albastru pătrunzător și inteligent.

Edward Tulane se simțea întru totul un exemplar deosebit. Doar în privința mustăților avea o ezitare. Erau lungi și elegante (așa cum trebuiau să fie), însă originea lor era necunoscută. Edward avea impresia – destul de puternică, de altfel – că nu erau mustăți de iepure. Cui îi aparținuseră mai întâi mustățile, cărui animal insipid, era o chestiune la care Edward nu suporta să se gândească prea mult. Așa că nici nu se gândea. Prefera, de cele mai multe ori, să nu lase să-i treacă prin minte gânduri neplăcute.

Stăpâna lui era o fetiță de zece ani, cu părul negru, pe nume Abilene Tulane, care avea despre Edward o părere aproape la fel de bună ca Edward însuși. În fiecare dimineață, după ce se îmbrăca pentru școală, Abilene îl îmbrăca și pe Edward.

Iepurele de porțelan era posesorul unei garderobe impresionante, alcătuită din costume de mătase cusute manual, pantofi unicat lucrați din cea mai fină piele și făcuți special pentru picioarele lui de iepure și o colecție vastă de pălării, având toate câte două găuri, astfel încât să poată încăpea cu

uşurinţă peste urechile lui mari şi expresive. Fiecare pereche de pantaloni croiţi pe măsură avea un buzunar mic pentru ceasul de aur al lui Edward. Abilene îi întorcea în fiecare dimineaţă acest ceas de buzunar.

— Ei bine, Edward, îi spunea ea după ce termina de întors ceasul, când limba mare va fi la doisprezece şi limba mică va fi la trei, mă voi întoarce acasă, la tine.

Îl aşeza pe Edward pe un scaun din sufragerie şi întorcea scaunul astfel încât el să privească pe fereastră şi să vadă cărarea care ducea la uşa din faţă a casei Tulane. Abilene aşeza ceasul în echilibru pe piciorul lui stâng. Îl săruta pe vârfurile urechilor şi apoi pleca, iar Edward îşi petrecea ziua uitându-se lung la strada Egipt, ascultând bătaile ceasului, aşteptând.

Dintre toate anotimpurile anului, iepurelui cel mai mult îi plăcea iarna, pentru că soarele apunea devreme şi atunci ferestrele sufrageriei se întunecau şi Edward putea să-şi vadă propria reflexie în geam. Şi ce mai reflexie! Ce imagine elegantă dădea! Edward se minuna încontinuu de cât era de deosebit.

Seara, Edward stătea la masa din sufragerie împreună cu ceilalţi membri ai familiei Tulane: Abilene, mama şi tatăl ei şi bunica ei, pe nume Pellegrina. E adevărat că urechile lui Edward abia se vedeau pe deasupra mesei şi e adevărat că pe

toată durata cinei nu făcea decât să se uite fix în față, fără să vadă nimic altceva în afară de albul puternic și orbitor al feței de masă. Dar era și el acolo, un iepure care stătea la masă.

Părinților li se părea adorabil că Abilene îl considera pe Edward real și că uneori cerea ca o propoziție sau chiar o poveste întreagă să fie repetată fiindcă el n-o auzise bine.

— Tăticule, zicea ea, mă tem că Edward n-a auzit această ultimă bucată.

Și atunci tatăl se întorcea către urechile lui Edward și vorbea rar, spunând încă o dată ceea ce tocmai spusese, pentru ca și iepurele de porțelan să înțeleagă. Din politețe față de Abilene, Edward se prefăcea că ascultă. Dar adevărul e că nu prea-l interesa ce aveau de zis oamenii. Și, de asemenea, nu-i păsa de părinții lui Abilene și de modul disprețuitor în care îl tratau. De fapt, toți adulții îl tratau cu dispreț.

Numai bunica lui Abilene îi vorbea la fel cum îi vorbea și fata, de parcă ar fi fost egali. Pellegrina era foarte bătrână. Avea un nas mare și ascuțit și ochi negri, strălucitori, care luceau ca stelele întunecate. Edward exista datorită ei. Ea ceruse să fie fabricat, ea îi făcuse la comandă costumele de mătase și ceasul de buzunar, pălăriile elegante și urechile flexibile, pantofii din piele fină, brațele și picioarele cu articulații, toate la un meșter

iscusit din Franța, căci ea de acolo era. Pellegrina i-l oferise în dar lui Abilene când fetița împlinise șapte ani.

Și tot Pellegrina era cea care venea în fiecare seară să-i învelească pe Abilene în patul ei și pe Edward într-al lui.

— O să ne spui o poveste, Pellegrina? o întreba Abilene pe bunica ei în fiecare seară.

— Nu în seara asta, domniță, răspundea bătrâna.

— Dar când? întreba Abilene. În care seară?

— În curând, zicea Pellegrina. În curând va fi o poveste.

Și apoi stingea lumina, și Edward și Abilene rămâneau în întunericul încăperii.

— Te iubesc, Edward, zicea Abilene în fiecare seară, după ce pleca Pellegrina. Pronunța acele cuvinte și apoi aștepta, aproape de parcă ar fi sperat ca Edward să spună ceva în schimb.

Edward nu spunea nimic. Nu spunea nimic pentru că, desigur, nu putea să vorbească. Stătea întins în patul lui mic, alături de patul mai mare al lui Abilene. Se uita în sus, în tavan, și asculta respirația fetei, intrând și ieșind din trupul ei, știind că în curând va adormi. Pentru că albastrul era desenat pe ochii lui Edward și nu putea să-i închidă, el era întotdeauna treaz.

Uneori, dacă Abilene îl așeza în patul lui pe o parte și nu cu fața în sus, putea vedea printre despicăturile din perdele, putea privi afară, în noaptea întunecată. În nopțile senine, stelele străluceau și lumina lor pală îl liniștea pe Edward într-un fel pe care nu-l putea înțelege pe deplin. Deseori, se uita lung la stele noaptea întreagă, până când, în cele din urmă, în întuneric își făceau loc razele dimineții.